

This message must be read in every newspaper, heard on every radio, seen on every television.
Kijk elke maandag tot en met vrijdag om half negen naar de beste Hollywood films op Paramount Network.
You take the blue pill, the story ends, you take the red pill, you stay in Wonderland.
A mere magical place.
De beste Hollywood films.
Does it have a happy ending?
There's only celluloid candela.
Elke maandag tot en met vrijdag om half negen.
I can't believe it.
Op Paramount Network.
Impressions.
U kent haar van haar rol in de dresser na Sporje Fransen.
En haar kent u van 12 steden 13 ongelukken.
Hier zijn Halina Rijn en Carice van Houten met man up.
Ja, we zijn er weer.
We gaan er gewoon heel langzaam in glij vandaag.
Heel zacht en eindig gewoon heel hard.
Weet je dat bedacht?
Dat klinkt heerlijk.
Nee, had ik niet bedacht.
Het komt er nu gewoon uit gewold uit je mond.
Maar ik dacht dat het misschien ook wel eens leuk was om een keer gewoon heel smooth in te glijden.
Oh my God, dat zou heerlijk zijn.
Ik ben helemaal gestreschio.
Dus ik vind het prettig wat jij nu voorstelt.
Het klinkt mij als muziek in de oren.
Ik zit in een soort New Yorkse ochtend met heel veel high stress meetings.
New York minutes.
New York minutes.
En tegelijkertijd is het hier echt vol lente.
Maar echt bizar.
Ik heb er wel veel raden en overal bloemen in de bomen.
Welder.
Maar dan ken je dat als het buiten mooi weer is dat je dan denkt o nee, dan moet ik allemaal dingen buiten doen.
Heb je dat ook al tijd?
Dat vind ik heel moeilijk.
Dan word ik altijd een beetje depressief van.
Van het idee dat je dan of iets mist of dat je zo iets zou moeten doen of dat je eigenlijk naar buiten...
en dat het moet opsnuiven, maar dat je dat niet kan.
Dat je niet aan buitenmens bent.
Ja, of dat je bijvoorbeeld ja...

Ja, en dat je denkt van ja, ik weet niet, het schept gewoon een druk dat je lekkere wandelingen moet maken, struinen en huppelen en dan doe je dat niet.
En ook denk je, oh, god, ik moet vitamin D, want anders word ik depressief.
Maar ik heb er nog geen tijd.
Nou ja, anyway, dus dat is gelukkig ook nog in een potje.
Ja, klopt. Maar ja, maar goed, op zich leuk dat het lekker weer is.
Het is hier nog best wel, best wel fris.
Maar ik ga zo niet heel anecdotisch worden, want dan doe je maar lekker.
Maar voor mij mag het allemaal.
Nee, ik heb het ook echt niet meemen.
Ik wil ook. Oh, sorry, mijn microfoon viel in m'n koffie.
Maar ik heb het allemaal nog gered.
Jesus Christ. Klik niet nat. Nee, maar wat vind je ervan?
Ja, ja, sorry, ga door.
Dat ik een natte thee heb.
Ik hoor mezelf als terug en dan denk ik, jeetje, die natte thee.
Ik moet er anders gaan praten. Praten.
Ja, ik heb dat nooit.
Is mij nog nooit opgevallen, schat.
Maar je kan heel erg obsessief worden met je eigen stem, hoor.
Tommissen ikzelf heb dat heel erg.
Ik sprak gisteren tevallig ook een actrice die zei, ja, ik heb een.
Ik heb een lispel, een slis, maar ik denk ik, je hoort het echt niet.
Maar waar is dat dan iets wat in haar eigen hoofd zit?
Ik ken toch als je je eigen stem terug hoort, dat kan echt, dat is de hel.
Een lispink nog wel cute, maar zo'n natte thee.
Nou, ik hoor het echt totaal niet, hoor.
Ik denk dat je dat gewoon kan schappen uit je luist van zelf haat.
Dat doe ik dat, joh. Prima.
Nou, ik ga gewoon meteen het hoofd in de onderwerp doen.
Oh, ja, doe maar.
Dan zag je ervan, kindertijd, de kinderjaren.
Weet je nog eens van?
Nee, je moet allemaal vergeten.
Oh, my God, ik maak hem wel echt zorgen sinds wij deze podcast doen.
Ben ik me dus veel bewustig geworden door die ouderdoms podcast aflevering.
Van hoeveel wij vergeten de hele tijd.
Dat was ik, ik leefde toch wel.
Ik had gewoon een soort van idee dat ik maakte mezelf steeds wijst.
Nee, je valt wel mee.
En nu denk ik echt, oh, my God, ik ben nu bijvoorbeeld weer allemaal nieuwe namen aan het leren doordat ik met mijn nieuwe film bezig ben.
Gewoon random, weet je, mensen die je crew leden, dat soort.
En vergeet alles.

Weet je, dan denk ik, ik heb een meeting met geen idee de hele tijd.
Nou, anyway, dus wat was je vraag ook alweer?
Die beneden ook alweer gegeten.
Nee, Marianne Striep.
Zo'n liefde dat altijd de enige is aan wie jij denkt.
Wat had gebeurd? Welke meeting de dag aan haar.
Zelfs een crewleden denk je dat Sam Merrill Striep wil zijn die die hengel.
Volgens haar straks.
Nee, jij vroeg kindertijd.
Wat weet ik nog van mijn geboorte?
Nou, ik zal kan ik je helst ook je vast helpen.
Ik zeg Wilderfang.
Mooi, dat is niet waar ik ben geboren, maar ik maak niets uit.
Ik was gewoon in Amsterdam, scherpst en roge, gierst, gierst, gierst, roge.
Boekwijd, boekwijd.
Dat soort dingen hadden wij.
Gierst, havermelk, havermelk.
Dat bestond toen nog niet, denk je wel?
Wel, toch?
Dat maakte ze dat wel zelf,
want soms zullen ze die havermelk stampen in die keelakker.
Mijn vader maakte zelf kaas, bijvoorbeeld.
Dus dan had je zin in kaas en dacht je van, we kunnen even naar de supermarkt gaan.
Maar dat duurde dan voor zes weken voordat hij kaas af was.
Wat zie jij ze zeggen?
Dat is niet echt een beetje.
Neem maar schilderen.
Helemaal schilderen.
Helemaal schilderen.
En maar in het atelier zitten...
Nee, ja, maar het is natuurlijk ook wel mensen die...
Dat is ook wel weer narcissistisch om te zeggen,
maar mensen die misschien wel eens een interview met mij hebben gelezen worden,
dat is een dood moe van.
En mijn moeder zegt ook dat ik alles verzin, maar dat is niet zo.
Wij zijn in ieder geval opgegroeid in, je kan zeggen, hippie-achtige toestand.
Zo zeg ik het nog mild, ik bedoel.
Ja, dan duk je je heel mild aan.
Ja, dat vind ik ook.
Ik heb er echt hele leuke herinneringen aan,
maar het is niet echt handig wat betreft skills voor de rest van je leven,
maar wel heel handig wat betreft heel veel liefde gekregen
en heel veel creativiteit.
En ja, ik had een eigen theater wat mijn vader had gebouwd.

Weet je, dat was het level.
En we deden de hele dag acrobatiek schilderen tekenen.
Er waren geen televisie, er was niks, geen tijdschriftig,
niks.
Suiker, geen suiker.
Toch?
Nee, suiker al helemaal niet.
Nee, geen vlees, geen dit, geen dat.
Dus alleen maar kippen en een hele grote tuin.
En de hele dag creatieve dingen doen.
Dus eigenlijk een hele prettige manier om je leven te starten, zou ik zou zeggen.
Zou je wel zeggen.
Wat is er dan toch mis gegaan?
Nou, wat mis is gegaan, is meer dat je echt niet begrijpt,
we hebben het als eerder over gehad,
over bijvoorbeeld geld.
Ik dacht dat zijn geld in de supermarkt ontvingen,
in plaats van dat ze geld hoeft te...
Dus ik heb nooit dat de concept begrepen.
Nou, daar ga je.
Dat sams ze er al op.
Maar je bedoelt dus niet als pinnen,
je bedoelt dat ze gingen in de supermarkt.
Ja, dan zei ze, oh, ik reken dit af.
En dan dacht ik, zij krijgen geld.
Ik snapte niet dat zij geld graven aan de supermarkt,
dat zij geld kregen.
Ja, ik begrepe helemaal niks van.
Omdat ze iets kochten.
Ja.
Nou ja, echt hoor.
Er was helemaal geen besef eigenlijk van de gewone wereld,
snap je, echt niet.
We liepen rond in...
Ja, ik kan wel een paar foto's ervan laten zien.
We liepen rond in een soort van klededracht,
want onze ouders vonden het allemaal een kunstzinnige happening.
We liepen soms klompen aan,
maar niet omdat we geen geld hadden om schoenen te kopen,
maar als een soort culturele happening,
waren wij onderdeel van hun kunst.
Mijn moeder schilderde op haar eigen jurk,
dat was een beetje het level.
En wat schilderde ze daar dan ook?

Hele vetting, dat lijkt een beetje midsommerachtig,
die film van Ari.
Ik heb daar alleen nog foto's van,
maar ze hadden zo'n witte jurk,
en dan gewoon zo'n schilderij helemaal erop.
Heel mooi.
Echt zo fucking mooi, sorry voor het schelden.
Nee hoor, lekker doen.
Maar dat draag je eigenlijk nog steeds,
dat soort dingen.
Als ik jou je gang laat gaan,
dan doe je toch zo'n witte, lange hippie jurk aan,
met een borduurstel erop.
Ja, echt, klopt.
Als ik jou je gang laat gaan.
Wat je er natuurlijk bijde nooit doet.
Elke dag binnen ochtend wel je weer zeg je,
Vandaag hallo, heb je dit aan, verdoor-ie.
Nee, ik ben onafhanst.
Don't get me wrong.
Het is nog ook een beetje hippie achter,
maar dan...
Maar jij hebt een keer van, hoe heet die man,
een hee en jurk aangedaan,
die was natuurlijk wel veel luxer,
maar die demen je dus heel erg denken
aan die jurk van mijn moeder.
Het was een soort wittige jurk
waar je ook een soort schilder,
waar kleuren op staat.
Van Ronald van de Kloeg,
nee, hoe heet die man?
Gepard.
Nee, hoe heet hij?
In Ronald's gekke tijd, dat hij nog lekker aan het borduren...
Ik zag laatst dat boek,
dat Heldinnenboek.
Dat heb ik toen vallig gisteren opengedaan.
Dat is ongeloofelijk, dat boek.
Gelukkig weet niemand dat het bestaat.
Nu wel.
Excuse me, sorry, daarvoor.
Ronald van de Kemp, bedoel je?
Ja.

Er was een witte jurk,
en er was een soort schilderij ook op.
Heel mooi.
Ja, heeft dat allemaal zelf gemaakt.
Ja, en dat lijkt dus op mijn moeders kunst
en wat mijn vader dan op haar schilderde,
of vice versa.
Nou ja, het was gewoon een heel kunstinnig hippie-achtig bestaan,
steunerscholen,
weg van de gewone maatschappij.
Houdt de speel goed, houdt het blokken,
mocht geen beweging het beeld kijken.
Dus dit hebben we ook al een beetje behandeld
in de eerste aflevering, maar
ja, dat was een beetje mijn jeugd.
En vertel jij eens wat over jouw jeugd.
Paar leuke indrukken, paar leuke verhalen.
Kom op.
Ja, als ik denk aan mijn jeugd,
dan denk ik heel erg aan gescheiden ouders.
Dus dat ik heel veel heen en weer reisde.
En mijn vader had toch geen rijbewijs.
Die reed je ook in een soort bakfietsgrond
met een wat dan ding.
Overal en een lange baard.
Met hondjes.
En hij had altijd cryptogrammen
en zo'n kanvastas.
En dan gingen we altijd met mijn vader in de trein,
omdat hij dus geen rijbewijs had.
Dus ik heb heel veel trein in mijn hoofd,
als ik aan mijn vader denk.
En mijn moeder daar woonde ik dan echt.
En daar was het...
Ja, dat was ook geen vetpot hoor.
Maar het was niet zo biodynamisch
als waar jij vandaan komt.
Maar het was wel een beetje dezelfde tijd.
Mijn moeder was ook wel baas in eigen buik en zo.
En de sociale academie en dat soort dingen.
Het was nog steeds niet helemaal iets wat het precies was.
Maar wat dan gebeurde van alles in de sociale academie?
Ja.
Maatschappelijk werk en dat soort dingen.

En in een bos?

Dus je groeide ook wel op in de natuur?

Ja, ik gooide een aanmedische weerd op in een bos.

En daar vond ik zelf eigenlijk geen reed aan.

Want ik wilde natuurlijk gewoon in een woonwijk wonen.

Ik wilde gewoon hockeyen met de meisje van de klas.

Zelfde ik schreef echt in mijn dagboek

ik wil in een nieuwbouwhuis wonen.

Dat was mijn droom.

In een rijtjeshuis.

Zo zielig ook, dat is ook zo lief.

Ja, grappig.

En ook dat je aan wilde mensen kwam en dan op zondag wandelen in het bos.

En dan dacht ik, ik ken elke tak hier.

Ik wilde geen reed aan.

Weg met die wandelingen.

Ik wilde gewoon binnen zitten ook.

Ik doe altijd wel eens of ik een soort van Pipi Langkouws kind ben.

Maar in principe wilde ik gewoon binnen radio-showtjes maken.

En zo.

En het was gewoon enorm binnen kind.

Binnenvetter, letterlijk.

En mijn vader, dat was natuurlijk ook een soort kunstenaar.

Daar had ik wel een hele bijzonder band nemen.

Ook niet de hele aardse band natuurlijk.

Nee.

Die was zo extreem in van alles.

Ja.

Die is ook best wel heel erg met z'n hoofd.

Toch ook intellectueel.

En hij hield natuurlijk van film en muziek.

En alles wat materie was, het interesseerde hem geen ene zak.

Dus alles wat over kleding ging, later ook, dat vond hij allemaal vreselijk.

Denk je dat je daar dan toch, want dat is toch, lijkt heel erg ook een beetje op elkaar.

Denk je dat je daar later in je leven juist van kleding ging houden of niet?

Ja.

Is het altijd zo?

Anders zo?

Dat weet ik niet.

Ik heb het er maar aan toegeschreven.

Omdat ik dat dan in ieder geval nog een excuse vind.

Om met dat soort zaken bezig te zijn.

Allerwel dat het nu ook wel een beetje anders is.

Maar ik weet wel dat ik vroeger als ik dan ergens moest draaien of zo in een vreemde stad was.

Dat kwam niet in mijn hoofd op om dan naar een museum te gaan.
Want dat had je al zo vaak meegemaakt?
Nou ja, dat mijn vader zei altijd.
Als je alle museen van Nederland hebt gezien, dan gaan we naar Disneyland.
Nou ja, dat is natuurlijk nooit gebeurd.
Want dat lukte niet.
Maar die gaf me kleine cassettebandjes van Shostakovich en zo.
Dat wil ik gewoon kinderen voor kinderen wilden en zo.
En doemaar en dat soort dingen.
En hij gaf me toen ik veel ouder was.
Toen ik 14, 15 was, gaf hij mijn teddy bear.
Toen ik 6 was, kreeg ik een bandje met Shostakovich.
Maar ja, en hij gaf me ook even van die levensmotto's.
Als je ooit een plaat van literers koopt, dan kijk je je nooit meer aan.
Ja, maar dat is grappig.
Want ik realiseer me nu pas als jij dit allemaal zo gedeelte.
Dat is echt wel heel echt zelfdor.
Wij hadden dan niet naar Toon Hermans.
Er waren toch binnen dat hele hippie-achtige.
Dat is ook gewoon die generatie.
Ze hadden gewoon ook heel veel dogma's over.
Ze waren zich aan het bevrijden van een burgelijkheid.
Waar wij juist naar verlangden natuurlijk, want zo werkt het dan weer.
Maar wij mochten bijvoorbeeld ook op een gegeven moment komen dan een tv in huis.
En het enige wat wij mochten kijken was het nieuws.
Terwijl wij heel klein mochten.
Weet je wel, maar terwijl nu, hoor je, die kinderen worden allemaal beschermd.
Voor oh nee, een kind mag niet zitten.
Oh nee, dat is veel te heftig voor een kind.
Want ik denk, hoe kerst.
Dus ja, dat klopt zo.
Heel gekke principes hield die generatie erop na.
Wat zijn de positieve dingen, zeg maar?
Wat zijn de goede dingen daarvan die je later hebben invloed?
Dat is wat ik bedoel?
In positief zin.
Ja, toch de liefde voor cultuur, de liefde voor detail,
de liefde voor muziek, de liefde voor film.
Dat heb ik zeker wel van mijn vader, maar ook wel van mijn moeder
op een andere subtielere manier misschien meegekregen door haar smaak.
En door heel, nou ja, door wie ze is, door haar karakter.
Maar nu in de latere tijd van mijn leven, daar voel ik veel meer verbinding
met die waarheid, dat materialen wat allemaal geen zak meer uitmaakt.
En waar gaat het echt over?

Ik snap ook echt dat mijn vader, ja, naar Russeland afreist
en daarin een muziek bibliotheek en een partituur vond.
En dat stofte hij dan af en dat wilde hij dan kosten wat kost te gehoorren brengen
en een heel orkest produceren.
Ja, dat hele gepassioneerde, dat vind ik eigenlijk heel,
ja, dat heeft me best wel geformd, denk ik.
En in eerste instantie heb ik me dat misschien wel van afgezet.
Maar toch blijft dat wel hangen.
En ik denk ook dat als we nu terugkijken,
ik herken alles wat je zegt.
Ik merk ook dat al die dingen, zoals wandelen, museumbezoek
tot de fucking terreur van het museumbezoek in mijn jeugd,
dat nu ik denk, ja, wat fantastisch, weet je wel,
dat ongelooflijk, dat mijn moeder ook,
want mijn vader ging toen wel heel klein maar gedood.
En dat zij dat maar bleef volhouden,
want dat is best wel moeilijk met drie schreeuwen vervelende pubers.
En dat toch blijft voldoen en als we met cultuur en aanraking komen
en ook, wat ik toch wel bijzonder vind, ook al maak ik allemaal grappen over.
Maar die manier van eten en ook dat hele milieubewuste wat mijn ouders hadden,
waren natuurlijk ook heel erg een tijd vooruit.
Nu drinkt iedereen kruiden thee, toen werden wij gepest op school
dat we plas zouden drinken.
En zo, snap je, nu is dat allemaal niet meer denkbaar
dat een biologische winkel was in die tijd echt gewoon
met echt gijtenwolle sokken en eikeltjes koffie
en dat je je schaamde in je gewoon, toch?
Om daar binnen dat je denkt, oh nee,
en nu is hier de whole foods, weet je, en denk je, ja,
dat is heel hip and happening.
Ik heb ook wel heel veel respect voor mijn ouders,
dat ik denk, jeetje, jullie waren zo raar aan pionieren,
wat nu algemeen goed is, dus ik vind het,
ik kijk ook met heel veel liefde terug
en ook, inderdaad dat je ook zegt, oh en ook hoe ze zich, weet je wel,
kleden, en het heeft ook heel veel moed nodig om zo
of de grit te gaan en een ander pad te bewandelen.
Dus met terugwerkende kracht ben ik ook heel erg geïnspireerd nu zo
in de 50 heb ik niet meer de last dat ik denk van belachelaken,
waarom lieten jullie mij niet naar tekenfilms kijken?
Dat voel ik veel minder, maar het enige dat had je vroeger wel.
Ja, heel erg.
Ik vind wel dat als je echt zegt, oké, we doen geen schermen bijvoorbeeld,
wat natuurlijk heel mooi streven is, maar dat je wel...

Good luck.

Ja, good luck, dat bedoel ik.

Want ik heb nog steeds met bepaalde generatiedingen

dat mensen zeggen, ja, de smurfen en de snorkels

en dat ik echt niet weet waar het over gaat

en dat vind ik toch jammer, snap je dat ik echt...

Ik kan het nu wel terugkijken, maar als je echt zegt,

ik ga mijn kind helemaal of de grit opvoeden,

je sluit hem daarmee ook buiten, je zet hem al op

for failure op het schoolplein.

En daar waren zij zich denk ik niet voor de koffiemachine,

bij de koffiemachine gesprekken.

Zij dachten alleen maar dit is fanzinnig,

dit is helemaal alles wat ik zelf niet heb gehad

en daar ga je hem natuurlijk ook dan weer soms de fout in als ouder,

maar nee, ik kijk nu met heel veel liefde terug,

maar ik heb er wel een absolute liefde voor een soort...

Ik heb wel een liefde voor trashiness en voor...

Daar hou ik echt van.

Ik vind dat echt leuk.

Ik wil het echt allemaal een beetje smeren,

een beetje fout, en dat komt omdat mijn ouder zo...

altijd die goede smaak, weet je wel, altijd.

Dat was ook een beetje de linkse ideeën toen van

welvreek de jongen, niet toon herman, snap je wat ik bedoel,

zodat ik denk, hoebers!

Maar niet per se, inderdaad, goede smaak en dan rijk,

en in het intellectueel die zin,

want mijn vader zie ik ook als een smaakpaus,

maar wel als een totale...

Hoe noem je zo iemand, een horder, bijna...

Als je dat huis binnen liep,

het was een soort van ontplofte professor Barabas' huis

met partituren hier en daar,

en alleen maar boeken en kranten op de grond

voor honden om op de kak en pissen.

En in de wc, die stond altijd open,

want daar lagen alle rekeningen van mijn vader,

die werden daar dan niet open gemaakt.

Dat was gewoon een soort van...

Dat was zo'n kantoor, dat toilet.

En gaal, zoveel gaals en rommel.

Ja, maar dat was natuurlijk...

Die tijd was gewoon heel erg anti-burgelijk.

Dus ze waren allemaal...

Ja, dat was juist...

Ze werd gecultueerd, je hoeft niet alles op te ruimen,
je hoeft niet alles,
hoeft niet netjes binnen de lijntjes gekleurd.

En zij hadden natuurlijk zo geleden
onder het juk van die generaties voor hen.

Dat is zo heftig geweest,
de versuiling en alles wat daaruit voort is gekomen naar de oorlog.

Ik denk dat dat was gewoon een bevrijding
om je rekening in de wc wel een prachtig beeld natuurlijk
te leggen in plaats van voeten.

Oké, maar rekening betalen.

Maar dan krijgen wij weer juist er echt van,
ja, maar wat jij en ik denk ik heel erg hebben gezocht
in ons volwassen leven, is juist die structuur.

Ja.

Omdat je inderdaad alleen maar rekening in de wc hebt gezien liggen.

Je hebt nooit het voorbeeld gehad van iemand die zei,
ik denk dat onze beide moeders trouwens best veel milder
waren dan onze vaders, maar...

En wel rekeningen betaalden natuurlijk,
want ze rundden toch het huis houden,
maar het was niet op de voorgrond van zo leef je,
zo doe je,
en als je je niet lekker voelt, moet je flink zijn
en je moet je rekening betalen,
je moet een sparpot hebben,
dat soort dingen daar waren we gewoon niet zo mee bezig, dus ja.

Nee, nul, toch Maas?

En nul?

Je bent wel van, je mag niet naar literers luisteren,
maar niet van, zo hoort dat niet, of dit doe je niet,
of dat zeg je niet.

Maar denk je niet ook,
dat ondanks dat dat natuurlijk consequenties heeft,
die best wel moeilijk zijn
en een soort veiligheid in je restweer leven creëren,
denk ik toch voor ons allebei,
dat oordeel lozen ook maakt
dat wij actrices zijn
die zich overal in kunnen leven.

Zeker, maar ook als mens,
als mens vind ik het nog veel waardevoller,

bedoel het is heel handig in je werk, maar ik denk,
ik heb daardoor altijd het gevoel gekregen
dat ik een beetje anders was,
en dat vond ik eigenlijk ook wel leuk.
Ja, en dat je niet over andere oordeelt,
dus je nooit denkt, oh, dat is zo iemand,
want dat was natuurlijk de burgerlijke omeraadstuk hervan,
dat is dit en dit is dat,
maar zij zeiden bij alles natuurlijk in principe,
ja, anything goes, weet je?
Ja, ik vind het ook weinig gek, ja, ook niet.
Ik vind het vrij weinig raar.
Ik kijk weinig van dingen op.
Ja, exact.
En dat is natuurlijk ook wat ons zo ontzettend bint,
maar waarom het nadeel daarvan zou ik zeggen,
is dat ook alles daardoor,
het is moeilijk voor ons, denk ik,
om de wereld in te delen,
en daardoor wordt de wereld ook een soort tsunami aan whatever.
En dat maakt het grenzeloos.
Ja, grenzeloosheid natuurlijk ligt dan op de loer.
Exact. En ook dat je gewoon niet,
je hebt gewoon niet een soort van gebruiksaanwijzing van,
zo ga je daarmee om,
en als dit gebeurt, dan doe je altijd dat.
Het is meer een soort van mooie,
vloeiende zee van mogelijkheden,
dan vind ik, ja, oké, maar wie ben ik daarin dan?
Ja.
Maar hoe was jij dan als leerling in de structuur?
Bij school zit ik ook niet,
het toonbeeld van structuur, nee.
Ja, vrije school, het gekke, ik sprak hier,
een acteur die grappig genoeg ook op de vrije school had gezet,
wat hier echt een uniekem is,
maar die zei ook,
het is heel duwaal de vrije school,
want aan de ene kant,
de titel is natuurlijk een beetje misleid,
want het is zeker niet de school,
zoals wat meer volgens mij Montessori is,
waar je je eigen tijd in kan delen en heel vrij bent.
Dit is heel veel dogma's,

alleen het focus zich volledig niet op een normaal curriculum,
dus het gaat niet over spellen, rekenen,
daar krijg je gewoon heel weinig van mee,
dus in de tweede klas,
ik weet niet eens meer wat dat nu betekent,
maar groep, whatever the fuck,
kreeg je fabels,
dus dan werd het gewoon,
de hele jaar ging het over dierenverhalen,
en aan de hand daarvan,
maar daar binnen was het heel streng,
dus als je iets deed wat die mocht,
moest je in de hoek staan,
dan snap je,
heel raar tegen strijder,
dus op school was ik mega eivrig,
maar de eerste paar jaar van mijn leven
heb ik op een normale school gezeten,
dat vond ik super vet,
want ik was heel strebelig,
en ik vond het een wallhalla aan,
dus de eerste klas heb ik nog meegemaakt,
normaal spelling, rekening,
ik vond het te gek,
toen moest ik naar de vrije school,
ging het opeens over dierenverhalen,
ik veelde me helemaal dood,
ik wilde er ook gewoon tekenen,
gewoon poppetjes tekenen,
ik kon goed tekenen,
en dat zeiden ze,
nee, nee, nee,
je mag geen lijntjes maken,
alles me vloeien,
je mag alleen maar van vagen,
kleurvlakken creëren,
ja, ik dacht,
gek werd!
Ik vond het allemaal...
Ik had niks voor jou eigenlijk,
ik vond het verschrikkelijk.
Ik ben heel eivrig,
streberig,
ik ben de studenticozen-leerling,

jij?

Ik was een hele luie leerling,
en een heel erg introverte leerling,
maar wel een soort van clown in de klas,
ik was op de basisschool haalde ik wel goede cijfers,
ik was wel een goede leerling,
denk ik,
ik leerde best snel,
maar wel zo'n kind die,
ja, een beetje bangig ook,
dat je had zo'n biebuis,
zo'n bus die naar vorkom rijdt,
weet je wel,

ja,
bieboeken,
en ik was dan zo'n kind
dat altijd die biebboeken te laat terugbracht.
Oh ja.

En dan op een gegeven moment
niet meer durfde te gaan,
en dan werd het steeds erger en erger en erger.

Zo heb ik ook keer...

Ik zo'n erger maar.

Dit is zo erg,
dit is een klein,
heel klein mini-traumaatje,
een schooltraumaatje,
had ik op de middelbare school,
in het borgklas,
dan moest je natuurlijk,
mocht je iemand,
er moest je een schoolklassefeest geven,
dus ik had op een gegeven moment gezegd,
ja, ik woon hier in het bos,
ja, dat kan wel bij mij,
want we hebben een grote tuin,
en het is gewoon een soort, ja,
een pipilan-koushuis waar ik woon.

Dus ik had dat al geregeld,
dat dat bij mij kon.

Ik was het alleen vergeten te vragen,
ik had het nog niet echt gevraagd.
Dus ik dacht, ja, ik moet dan mijn stiefvader,
want dat was best wel een dominant figuur.

Moet ik toch vragen,
of het mag op een gegeven moment,
maar ga ik niet nu doen,
want nu is het niet echt een goed moment,
nu is-ie niet echt in een goede bui,
ga het dan morgen proberen te vragen,
en dat kwam er steeds meer niet van,
en die dag kwam steeds dichterbij.
Ik vond het klassenfeest,
en toen op een gegeven moment
heb ik het toch gevraagd,
toen zei hij, nee, dat mag niet,
maar toen had ik het dus al geregeld.
Dus de dag van het klassenfeest
heb ik m'n ziek gemeld,
pure ellende natuurlijk.
En toen belde die juf naar m'n moeder toe,
van ja, wanneer gaat het klassenfeest,
wat gaat er dan met het klassenfeest gebeuren?
Nu ik er in ziek is,
toen zei m'n moeder, wat bedoel je met het klassenfeest?
Toen ben ik nog geregeld,
toen mijn moeder die zei, aha,
nu weet ik hoe de vork in de steel zit.
Dus ik lag daar zo net als of
ik ziek te zijn met een dekentjes op de bank.
Ook m'n klassenfeest te missen,
maar gewoon zo bang
om te durven zeggen,
van het mag niet,
ik heb het verkeerd gedaan.
Ik had het nooit,
ik had het niet moeten doen,
ik had het eerder moeten vragen.
Ja, en toen heb ik dus,
toen hebben ze samens nog in de laatste minuut
een andere plek gevonden,
een andere feest gegeven,
waar ik natuurlijk dan niet bij kon zijn.
Het was zo zielig,
want het is natuurlijk,
uiteindelijk,
het is een heel mooie
cautionary tale.

Ja, een heel cautionary tale,
ook voor ons allebei,
want
het conflict voor mij in het gedrag
is voor ons allebei natuurlijk
echt een mega issue.
En het is een mooi verhaal,
omdat je gewoon ziet dat kleine meisje
wel begint als een heel leuk iets,
uiteindelijk is er niet eens
bij de klassenfeest, weet je wel,
het is zo zielig,
het is zo...
Ja, allemaal voor niks.
Ja, allemaal voor totale onzin eigenlijk.
Maar denk je dus dat
dat hele gebrek,
en dit vraag ik echt omrecht,
omdat ik het ook zo weer terug zie nu,
in mijn dagelijks leven,
waar komt toch dat gebrek
vandaan aan confrontatie?
Drang.
Waarom is het toch zo moeilijk
om gewoon te denken,
oké, ik bel diegene op,
of whatever,
en ik zeg gewoon
hoe de vork in het stil zit,
zoals je moeder zei.
En dit is het.
En ja, tegen de liefdeid,
doe er mee wat je wil.
Nou, voorbeeld,
ja, ik weet niet hoe het
met jouw moeder was.
Ik heb dat mijn moeder
niet veel zin doen, bijvoorbeeld.
Mijn vader was wel wat confronterender,
misschien,
maar daar was ik dan misschien
eerder bang voor.
Dat was wel dominant,
dus daar was ik ook

een beetje bang voor.
Don't rock the boat.
Gewoon niet het conflict aangaan,
want dan gaat het mis.
Ik heb, ja,
ik heb gewoon de nodige shit
wel gezien in mijn jeugd,
op dat gebied.
Dus ja,
ik denk ook.
Het is duidelijk dat ik van
niet iets moeilijks,
niet,
niet,
ja,
don't rock the boat,
want dan gaat dat gewoon niet goed.
En dus,
daar maar inslikken.
In het algemeen,
gewoon,
wat wij,
onze moeders,
dat eigenlijk weinig hebben,
die eigenlijk wel
de dolomina's waren,
en ook zo haargroeien
en de bejaasverbrande groep,
dan nog,
zag je het zo weinig doen.
Dus ik denk dat het gewoon
zo ingebakken is,
in de vrouw,
en ook helemaal niet gek,
want nogmaals,
we hebben net het recht
om te stemmen gekregen.
Echt,
letelijk,
zo kort geleden,
en er waren er nog zo veel dingen
die heel normaal waren
aan het onderdrukken van vrouwen,
gewoon helemaal ingeburgerd,

helemaal part of
gewoon daily life.
En dus is het natuurlijk
ook helemaal niet gek.
Wij zijn zo,
het zit zo diep
om te denken,
onze taak is juist
om de harmonie te creëren,
de man komt thuis,
we zetten een glaasje whisky neer,
en je koopt het eten,
want hij heeft al genoeg
conflicten gehad de hele dag
op z'n...
En toch,
dat is gewoon,
volgens mij,
hoe we er in de wedstrijd staan.
Dus dat voelt toch
elke keer weer om
uit je comfortzone te komen,
om te zeggen,
nee, nee, nee,
maar wacht eens even,
wat gebeurt er hier?
Of,
we gaan nu
gewoon tegen elkaar
zeggen hoe het zit.
En ook,
in mijn geval,
heel duidelijk gezien,
wat je nu zegt,
ook heel duidelijk gezien,
waar je nog recht te studeren,
naast haar baan,
al die ze had,
en twee kinderen die ze had.
Dus we zagen haar vrij weinig.
En,
ja,
ik denk toch dat mijn stiefvader zich
op de maatschappelijke ladder

lager voelde staan,
en dat,
dat,
dat toch gewoon,
met alle liefde in de wereld,
toch niet kon hendelen.
En dat,
mijn moeder zich ook
echt klein moest maken,
terwijl mijn moeder
dat helemaal niet is.
Absoluus.
Ik,
ik heb grap genoeg
de loop aan van mijn moeder,
net helemaal in kaart gebracht.
Die wordt 82,
en wij vinden het leuk,
een soort van,
voor haar,
dat een keertje op een rijtje te zetten.
En dan zag je eigenlijk
ook heel duidelijk,
er staat letterlijk
ergens online,
vond ik een soort biografie,
want dan,
beide mijn ouders,
zijn beeldend kunstenaars.
En dan zie je,
dat zij zich,
dus eigenlijk,
ze gaat naar de Tilburg,
naar de teekacademie,
krijg ze al meteen een baan
als tekenleerres,
en nog terwijl ze,
op school zit,
aangeboden,
allemaal heel voorspoedig,
en ze gaat meteen exploderen,
ze gaat,
ze vindt een atelier,
en dan staat er,

totdat ze Frank Rijn ontmoeten,
snap je dat,
in dienst van hem,
ik denk dat mijn moeder
dat niet eens zo heeft ervaren,
helemaal niet,
dat was gewoon logisch,
weet je wel,
en hij werd dan lid van de BKR,
dat was in die tijd een systeem,
waarin een kunstenaar
voor de overheid schilderijen maakte,
dan kreeg hij een salaris,
maar dat was een soort van van zo sprekend,
dat hij dat was,
en niet zij,
het was echt een kunstenaars koppelwaren.
Zo interessant,
dus ik ben het helemaal met jou eens,
dat het zit gewoon heel diep,
en daarom voelt het voor mij nog steeds,
en ik baal daarvan,
onwennig,
ook in mijn pad hier,
ik moet natuurlijk
nu wel die confrontaties aangaan,
anders krijg ik gewoon problemen,
maar ik vind het nog steeds zo moeilijk,
en ik vind het meisje van het klassefeest,
is echt inspirerend voor mij,
want ik maak zoveel omtrekkende bewegingen,
het is zoveel zo waste of time,
oh mijn god,
ik kost zoveel energie ook,
dat schaken op hoog niveau de hele tijd,
het is zo fucking draining,
en het meedragen van dat klassefeestprobleem,
dus dat is elke dag dacht,
dat de kleine karier is elke dag dacht,
nee, nee, nee, maar nu is het niet een goede moment,
ik moet nog heel even wachten,
en voor je het weet,
ben je maanden zijn gaan er voorbij,
en je hebt nog steeds niet die beslissing genomen,

of niet die knoop doorgehakt,
en dat is allemaal om uit de weg te gaan,
dat je een gesprek hebt,
want wij hebben het ook wel eens proberen
te analyseren,
en bij ons allebei,
komt het toch neer op je,
maar ik wil dat gesprek gewoon niet voeren,
ik wil gewoon niet het moment voelen van,
hey, ik wil toch even tegen je zeggen,
dit en dat en dat,
ja, het voelt heel onwenig,
en het voelt ook,
inderdaad, wat we het eerder over hebben gehad,
dat je iemand afwijst,
en omdat je dat zo goed weet hoe dat voelt,
durf je dat aan het ander niet aan te doen,
terwijl ik denk dat we allebei wel echt wel
stuk opgeschoten zijn ondertussen,
zeker,
maar het blijft een groot issue,
dat ben ik zeker met je eens.
Hoe was je als puber op de middelbare school,
hoe was dat?
Nou, toen ging het dus naar een openbare school,
een gemeenschap,
een Groningen,
dat was een werbankolletje,
mavo, havo, VWO.
En toen kwam ik helemaal tot bloei,
want ik vond het gewoon heerlijk om
heel, ja, heel recht toerecht aan les te krijgen.
Ik had daar echt ook een fantastische leraar,
ik werd natuurlijk wel meteen gepest,
want ik kwam nog helemaal uit het vrije school idee,
wat daar namelijk wel heel erg is,
dat je kan je heel erg kleden, zoals je wil.
Iedereen ziet er daar heel raar uit op de vrije school,
met wolles, jasjes,
en al die moeders,
die eigen,
mijn moeder breiden letterlijk onze onderbroeken.
Dus ik kwam daar aan,
ik had hele vreemde eigen stijl ontwikkeld,

en daar werd ik heel erg mee gepest in het begin,
maar dat vond ik eigenlijk niet zo heel erg,
toen al heel snel vond ik een groepje meisjes,
waar ik me heel op me gemak bij voelde.
Dus ik denk dat ik een hele saaie puber was.
Ik begon pas te drinken op mijn 35ste,
dus er was veel geen lolotje aan.
Ik bleef maagd tot mijn 60ste of zo.
Dus ik was een saaie,
hele goede toeshoes,
witte, lang, benige,
met veel zwart, haar,
achtige type die eigenlijk voornamelijk
heel hoog cijfers wilde halen en naar toneel les wilden.
Dat was basically waar het er weer kwam.
En jij?
Ja, ik zat ook op toneel,
om mezelf te uiten.
En ik...
Ik was echt...
Ik probeerde een soort alto te zijn,
maar dan wel een hele mooie netto.
Dus ik had wel een soort van zwarte kleren aan,
probeerde ik dan wel,
en een beetje viezig eruit te zien,
maar dan had ik toch van een soort van
lily-achtige strikkjes in mijn haar.
En baat ik rocken,
maar dan wel met balletschoontjes eronder.
Dus ik probeerde wel een beetje hiptes
en een soort van stoer te zijn,
en heel erg grunge en zo.
Ik had dan vriendjes die dan allemaal lang haar hadden,
en naar lowlands en zo,
ik weet niet of dat toestond, maar dat soort dingen gingen.
En ik...
Ja, ik was gewoon een soort hede,
brave alto.
En ik kan wel een geinig verhaal vertellen
over mijn eindexamen,
als je daar geïnteresseerd in bent.
Nou, vooruit.
Nou, ik had op een gegeven moment...
Ik had voor wiskunden 1,2

voor mijn centraal schriftelijk eindexamen,
voor de invulver van mijn naam,
en een verhaaltje erbij van jongens,
laat ze hier mee ophouden,
want er gaat nooit wat worden, hou er mee op.
Het was op een gegeven moment gewoon
een running gag geworden,
dat ik er echt geen ene hol van begreep.
En dit was wel...
En ik stond te zeggen, wiskunde.
Als ik een beetje in de buurt was, had ik allemaal al lang laten vallen.
Ik had alle talen natuurlijk noodgedormen,
moest ik die nemen en geschiedenis in aders kunnen,
want dat andere economie, biologie,
schrikkunde, natuurkunde,
dat ging allemaal echt niet.
En toen had ik begrepen
dat ik stond, ik een 3 of zo,
voor wiskunde.
En daar moest ik natuurlijk een
4, mocht ik ervan...
Dat was anders 4.
Ik mocht een 4 nog wel hebben, maar mocht ik niet
er nog een 5 voor iets anders hebben,
dus ik vat voor mijn centrale schriftelijk eindexamen
1,2, dus die 4,
dat was gewoon gecafferd.
Maar voor mijn aderskunde had ik een 5,
dus daar moest ik een 6 voor maken,
ik heb een herk samen aderskunde gedaan,
daar werd ik door de dekaan geholpen van te voren,
die heeft mij gezegd, maar geholpen,
en een beetje voorbereid op dat examen.
En die wist al dat ik naar de kleinke
kursacademie ging, die was ik daar voor aangenomen,
die wist al dat ik weg wilde.
Dus hij zei tegen mij, als je klaar bent met dat examen,
kom dan even daarna, kom dan even naar mijn kamer,
ik heb er zelf met me begaan.
Dus ik kwam naar hem toe,
en ik klopte op zijn deur en hij zei,
kom even binnen.
Ik zei, heb je een zwarte pen?
Ik zei, nee, daar heb ik van iemand geleend,

ze gaan een zwarte pen halen.
Dus ik heb een zwarte pen bij iemand gehaald,
terug in die kamer, hij zei, hier moet je terp van maken,
dit is een landclimaat,
dat heeft hij allemaal voorgezegd.
We hebben dat totaal gefroudeerd,
dan heb ik uiteindelijk dus een 6 voor aderskunde gekregen.
En waardoor ik geslaagd ben,
heb ik daar niet durven te vertellen aan iemand,
want hij zou dan zijn baan kwijt geraakt zijn.
En nu dacht ik, nu is het het moment.
Dit is het moment.
Ik ben zo lief,
dat dat bestaat.
Die man dat ze gaat nooit van de hele leven,
ja misschien nu trouwens wel,
iets met alles kunnen te maken hebben,
en ze moet gewoon dat toen heel op,
en dit gaat gewoon, dit is oké,
als hij niet,
dat vind ik zo geweldig, die man.
En dat was echt een lieve, lieve man,
dus niet eens te maken met allerlei enge praktijken,
of dat ik voor wat hoorde wat.
Het was gewoon echt een man,
een heel groot hart.
En nu voor Sounding Totally Different,
we gaan het even hebben over ons partner,
per maand netwerk.
En we gaan deze week
een film behandelen Artificial Intelligence.
Is die van Steven Spielberg, of zeg maar even,
helemaal verkeerd.
Wat ik me ervan herinner,
vond ik het echt een hele goeie film.
Want ik heb hem destijds gekeken,
en dan hebben we het echt over echt een tijd geleden wel.
En natuurlijk vers een tijd vooruit,
qua Artificial Intelligence,
het hietel zegt het al.
En ik weet nog, en dit is een roddel,
ik weet niet of jij dat nog weet,
maar Jorik van Wageningen,
die een hele goeie acteur is,

die Nederlands acteurs,
maar die hele grote internationale carrière eigenlijk heeft gehad,
waar niemand veel van af weet,
want hij speelt altijd karakterrollen,
maar altijd steady gewerkt in het buitenland,
die heeft deze film gekregen,
en kwam zo'n fysum toen niet door.
Dat is zo'n nachmerie verhaal.
Dus om even voor de mensen die misschien niet helemaal volgen,
maar als je dus in,
zeker als je in Amerika wil werken,
moet je een bepaald fysum hebben,
een werkfysum, ja, spreekt voor zich.
En dat is heel lastig om te bemachtigen.
Dat is natuurlijk in de loop der tijden alleen nog maar moeilijker geworden.
Maar dat als dan de tijd kort is,
dus zodat je iets krijgt,
en dat je het ook daadwerkelijk gaat doen.
En toen op de een of andere manier was dat het verhaal.
Dus dat is een anecdote die ik me nog kan herinneren.
Maar goed, dat was een baalmoment voor je.
Oh my God.
Dat is toch wel een life-defining project natuurlijk.
Maar wat ik me dus herinner van die film,
vond ik het heel spannend.
En heel,
gewoon ook een beetje eng voor de toekomst,
dat ik dacht, en nu,
zij zitten we gewoon in die toekomst.
Ik weet niet of jij het door hebt,
maar er is een soort app.
Je kan dus die app op je telefoon downloaden,
en dan kan je gewoon zeggen,
1932,
rozen,
de kleur rozen, het licht van een Leonardo da Vinci schilderij.
Go.
En dan gaat die app,
dus dat gaat dat gewoon allemaal blenden,
en daar komt dan een foto uit.
Maar binnen no time, met al die elementen die net zijn.
Een foto van jezelf?
Nee, een foto van een hond.
Dus jij zegt, oh sorry.

Stel je, jij zegt een wolf,
in een bos.
Het licht van een vermeer schilderij.
Dat is die allemaal opdrachten.
En die app,
die heeft zo veel
artificial antennes waar die uit kan putten.
En die creëert dan
in één keer een hyperrealistische foto
van wat jij net allemaal
erin hebt gestopt.
Dat is gewoon hoe het nu is.
En dat worden natuurlijk,
als je dus bijvoorbeeld denkt,
je hebt zo'n app voor een script,
zegt een thriller,
dit zijn elementen,
dat is nu een stilstaan beeld.
Maar dat kan binnenkort,
dat is gewoon een film, snap je?
Dus anyway,
dat feit dat dat nu al kan,
iedereen hier zit op die app,
dus iedereen die bijvoorbeeld een moodboard maakt,
doet dat nu.
Nou ja, dat is niet meeg.
De hele tijd in de reclaamwereld is het al helemaal skyheim,
maar in mijn wereld is dit nu
het nieuwe ding.
Zo worden nu series ontwikkeld, films.
Dus ik wil maar zeggen,
we zijn totaal redundant.
En dan zijn er ook wel weer stemmen die zeggen
dat is niet waar, want creativiteit kan je
nooit helemaal door algoritmes laten,
want je hebt nog steeds degene nodig
die zegt een wolf in een bos,
in het licht van, snap je?
Maar goed, het is in ieder geval biedig genoeg stof
tot discussie en ik vond die artificial intelligence,
ik zou heel benieuwd zijn om die nog
een keer te kijken, nu, snap je?
Van hoe die film
houdt het holds up voor deze tijd.

Maar dus ja, mensen gaan kijken,
hoe houdt die film uitgezonde Carice van Houten?
Deze vrijdag om half negen.
En in de shownotes van deze aflevering
kun je zien waar Paramount Network
te vinden is.
Nou, ik als utilist wil natuurlijk
graag weten, wat heb je voor me?
Waar kan ik iets mee? Heb je een tip?
Heb je iets waar ik iets mee kan?
Nou, ik heb qua huishoudelijk,
ik heb ook wat te laten huishouden,
een beetje verslonzen de laatste.
Dus daar ben ik niet zo lekker mee bezig.
Helaas, ik ben wel heel veel dus,
hoe heet zo'n ding? Dishwasher, Jesus.
Afwasmachine.
God, wat erg.
Afwasmachine hef,
ben ik heel lekker met de hand bezig.
Ik heb ook een heel leuke afwasborsten waar je
zeepstop in kan doen.
Dat vind ik heel leuk.
Ik knijp je nu achter.
Ja, omdat ik dus altijd een afwasmachine heb gehad.
Nou, dat is top.
Dat vind ik heel leuk.
Dan knijp je gewoon de zeepstop erin en dan komt
het er zo uit, de borstel.
Jij zei net over Dishwasher,
dat heb ik namelijk ook een tijdje gehad
toen ik vaak in Amerika was,
of veel Engels sprak in ieder geval,
dat het woord openhaard niet meer
kon opkomen, dat ik het een vuurplaats noem.
Ja, vreselijk.
Waarom is dat zo irritant
mensen die inderdaad half Engels,
half Nederlands spreken?
Ik doe het zelf nu ook vaak,
ik denk ook in alle rare talen,
maar het wekt heel veel irritatie op,
en bij mezelf ook.
Ik dacht, wat ik heel erg leuk vind,

en ik denk heel veel mensen met mij,
dus het is totaal niet origineel,
is succession heeft een nieuw seizoen.
Maar goed, het gaat heel traag,
want je moet elke week komt er eentje bij,
ze geven het niet in één keer,
zetten ze het online.
Maar ik vond, ik heb nu de eerste gekeken
van het nieuwe seizoen,
daar zitten een paar scènes in,
die vind ik echt briljant,
gewoon echt dialogen,
dat je denkt, oh mijn god, hoe krijg je het voor elkaar.
Ja, het is een echte aanrader, succession.
Ja, heerlijke serie, ja.
Kijk, ik heb deze nieuwe sleutelhanger gekocht.
It's me, yes, I'm the problem, it's me.
En deze.
Ik laat haar nu sleutelhangers zien die ik heb.
Ja, nice.
Wat zet er op?
Carnegie Hall, nee, Scorpio.
Hey, wat geinig.
Scorpio Energy, baby.
Anyway, ik liet haar even...
Dat vind ik naar Amerikaan ook heel leuk, he, horoscope.
Oh my god, echt horoscope,
maar ze gaan altijd over, ja,
want hij heeft zijn Scorpio in moon rising.
Ik snap helemaal niet wat de titels betekenen.
Zon is in Libra Moon.
Ik zit ook in mijn film een stukje over,
ik zelf heel grappig vind, maar ik weet eigenlijk niet
precies wat het namen betekent.
Nee, maar dat is ook juist mooi.
Zalig zijn de onwetenden.
Zalig zijn de onwetenden.
Kijk even of mijn burens zijn flauw gevallen
van deze hoge noten die ik heb aangeslagen.
Maar nou, ik vond het weer leuk
om samen met jou die trip down memory lane te maken.
Ja, want dan toch wel de uren door kunnen gaan,
maar de tijd is kostbaar,
en de tijd is om.

Hé, maar ik wil even iets vertellen aan de kijkers,
die gaan weer meer, ik ben gewoon wie ik ben
en ik ga me ook weer niet lachen lasten.
Nee, ik zit gewoon lekker in en begin nu gewoon een mooi verhaal.
Wat wil je vertellen?
Ik werd geboren.
Ik kom naar Amsterdam.
Ik ben helemaal klaar mee hier.
Dat meen je niet.
Maar dan voor eventjes natuurlijk.
Voor eventjes.
Ja, want ik ken niet bezoekjes.
Blikse bezoekjes.
Nee, maar ook voor vis aangesproken, visum.
Ik moet ook naar Amsterdam om mijn visum te verlangen.
Ik kom lekker naar Amsterdam, ik ga jou daar zien.
De volgende podcast zie ik tegenover je.
En nou jij weer.
Lekker.
Dus dat is ook voor de mensen leuk.
Niet dat het hun ook maar één aloer uitmaakt,
maar wij zitten dan samen in het land van de tulpen en de molens.
Nou, dat was het.
De boerenbeweging.
Hahahaha.
Hahahaha.
Sorry, naast me ook dit.
En hoe moet ik in mijn bloekroep roepen plassen?
Maar ik ben altijd tegen iedereen.
Ik ben Dutch farmer, ik heb nooit idee wat je er op zou gaan bouwen.
Ik ben Dutch farmer.
Dutch farmer.
Ik heb een lot of land.
Ik heb een lot of land, ik werk onder de land, een crew open it.
Scheer, later.
Oké, nou dit was het, nu moeten we echt afronden.
Want ik ben ook klaar mee.
Als het weer op het laatst met die teksten van ik ben er klaar mee, ik ben leeggezogen,
dat kan nooit een keer zijn, dankjewel Haline, dat was een ongelooflijk mooi gesprek.
Wat houdt u van je?
Nee, nee.
Ben je een fantastisch mens?
Mooi inlijk en mooi uitzelig.
Daarvoor heb ik hier een fucking lied voor je gezongen.

Ik ga nu een lied verjaarsingen.

Nee, oké.

Laten we afronden.

Lieve, lieve, lieve, lieve, lieve luisteraars.

Dank jullie wel.

Oh, gaat ze.

We zien jullie volgende week weer.

Dan gaan we weer met Candlelight verder.

Ik lees al een gedicht voor, dat ik speciaal voor...

Ik doe een googeltrup.

Tot ziens en tot volgende keer.